

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg er alvorlig bange for, at det ærede medlem hr. Holmberg igen har gjort sig skyldig i en misforståelse. Det er jo lidt kedeligt, når det er det samme medlem, jeg skal snakke om misforståelser med flere gange på samme dag. Det er imidlertid et falsk referat, hvis det ærede medlem har fået refereret fra Ingeniørforeningens aften, hvor man diskuterede Øresundsforbindelsen, at jeg dér var gået ind for nogen forbindelse. Det er heller ikke rigtigt, at banechef Thorning Christensen, som var kommet til stede for at give en orienterende beskrivelse af udvalgets arbejde, lagde sig fast på noget. Han refererede kun, hvad udvalget var kommet frem til i sin konklusion. Min indsats den aften indskrænkede sig til sådan i al fredsommelighed at sige, at jeg syntes ikke, at man på nuværende tidspunkt skulle grave grøfterne for dybe. Dermed mente jeg, at man skulle ikke på forhånd dele sig op i to blokke, hvor den ene sagde: vi vil kun have den sydlige placering, og den anden sagde: vi vil kun have den nordlige placering. Det var den indsats, jeg gjorde ved mødet, og ikke noget som helst andet, idet jeg meget kraftigt understregede, at jeg ikke på nuværende tidspunkt havde taget standpunkt til placeringen. Så hvis hele denne forespørgselsdebat bygger på det referat, beklager jeg det, især fordi den finder sted på et tidspunkt, hvor folketinget har meget travlt og det bliver bebredt os, at der er for lidt tid til arbejdet — jeg beklager det, hvis vi skulle have spildt en 2-3 timer på noget, der er fremgået af en misforståelse.

Det ærede medlem hr. Holmberg gør sig også skyldig i en misforståelse, når han siger, at jeg er på tilbagetog. Hvad er det for et tilbagetog? Jeg har hele tiden hævdet, at det var uklogt at drøfte denne sag. Det har jeg også sagt her, det var noget af det sidste, jeg sagde i mit forrige indlæg, og det mener jeg stadig. Men vi lever jo i et demokratisk land, vi har visse regler, vi skal gå frem efter i dette ting, og

dem må vi følge. Men derfor har jeg alligevel lov til at mene, at det var uklogt at tage denne diskussion. Det mener jeg stadig, og jeg kan ikke erkende, at der er noget tilbagetog i det.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen beskyldte mig også for at ville trække det unødigt langt ud med at tage stilling til placeringen. Det ærede medlem omtalte det ærede medlem hr. Niels Mørks udtalelse om de tyve år. Jeg har ikke på noget tidspunkt talt om 20 år. Jeg har i denne sag holdt mig meget nøje op ad udvalgets standpunkt med hensyn til tidspunktet for at træffe beslutning om placeringen, idet udvalget, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen selv nævnte det, har nævnt midten af 1960erne. Midten af 1960erne må vel være 1965, så der er dog et par år igen. Det er i og for sig den tankegang, der har ligget bag mine betragtninger i denne sag hele tiden, at når det var på det tidspunkt, vi skulle træffe en beslutning, altså om 2 år, så var det vel lovlig tidligt at låse sig fast nu.

Så sagde det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, at han havde forstået af min bemærkning, at nu havde jeg fået den vurdering af sagen, at det var den sydlige forbindelse, der var stemning for. Jeg vil gerne bede det ærede medlem hr. Ninn-Hansen om at overlade til mig selv at vurdere, hvad jeg kommer frem til på grundlag af den diskussion, der har været.

Endelig mente det ærede medlem, at det var en bebrejdelse, når jeg sagde, at det konservative folkeparti havde været dristigt. Det skulle nu nærmest være en kompliment, for man kan ikke forlange af et konservativt parti, at det skal være dristigt, og derfor kan det altså forbavse én. Det var den forbavelse, jeg gav udtryk for. Det er altså en hel misforståelse at tro, at det var en bebrejdelse, det var i virkeligheden en kompliment. Det er rart at se, at et parti, som jo — det ligger i navnet — kører langsomt, en gang imellem kan have dristighed, når bare denne